

Mamei, cea dintâi visătoare

Publicat pentru prima dată în Marea Britanie în 2017
de Usborne Publishing Ltd.

Copyright © Helena Duggan, 2017

Ilustrații copertă: Karl James Mountford © Usborne Publishing, 2017

Hartă: David Shephard © Usborne Publishing, 2017

© Didactica Publishing House, 2019

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion

Traducător: Diana Trăncuță

Redactor: Laura Nureldin

Coeditor: Lorina Chițan

DTP: Cristina Dumitrescu

Didactica Publishing House

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București

Comenzi și informații: telefon/fax: +40 21 410.88.14; +40 21 410.88.10
e-mail: office@edituradph.ro;

www.edituradph.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUGGAN, HELENA

Un oraș numit Perfect / Helena Duggan ; trad. de Diana Trăncuță. - București : Didactica Publishing House, 2019

ISBN 978-606-048-002-0

I. Trăncuță, Diana (trad.)

821.111

UN ORAȘ NUMIT PERFECT

Traducere de
Diana Trăncuță

HELENA DUGGAN

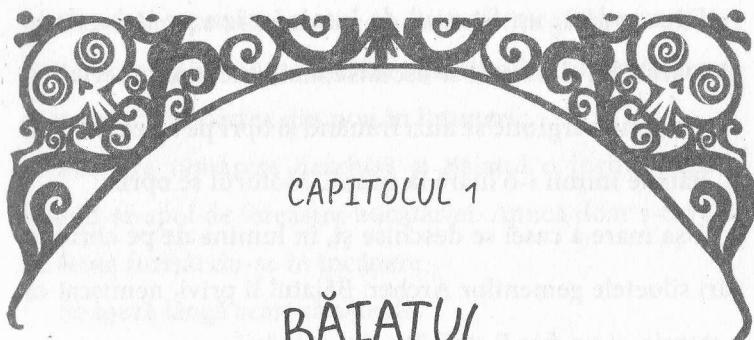

București, 2019

CUPRINS

BINE AȚI VENIT ÎN PERFECT	
1 BĂIATUL	9
2 UN PROTEST TĂCUT	12
3 EMPORIUL DE OCHELARI	23
4 PRIMII FII DIN PERFECT	34
5 VISE CU BĂIEȚI-FANTOMĂ	43
6 REGULILE ȘCOLII	50
7 SCNU	63
8 O SCHIMBARE DE ATITUDINE	67
9 IRIS ARCHER	74
10 O ÎNTÂLNIRE URGENTĂ	78
11 PREZENTĂRILE	85
12 TĂRÂMUL NIMĂNUİ	94
13 SUPRAVEGHETORII	110
14 UN VIZITATOR NOCTURN	120
15 BORCANE DE CULOARE	127
16 AVERTISMENTUL	134

17 FRIG DE MOARTE	141
18 DOMENIUL FANTOMELOR	152
19 CAMERA ÎNCUIATĂ	159
20 ALEEA WICKHAM	168
21 WILLIAM ARCHER	179
22 REIMAGINATORUL	192
23 BINE AȚI VENIT ÎN ADECVAT	203
24 CONVINGEREA	212
25 VREMEA TACTICILOR	222
26 FABRICA DE CEAI	233
27 POTIUNEA LUI WILLIAM	245
28 O FRICĂ PUTERNICĂ	257
29 MICI AJUTOARE	264
30 ÎNTOARCEREA ÎN CAMERA IMAGINAȚIEI	278
31 REUNIUNEA	298
32 DEMASCAREA	314
33 SĂ ÎNCEAPĂ LUPTA	324
34 ALEGERI	339
35 ULTIMA REDUTĂ	346
36 ORAŞUL NOSTRU	362

CAPITOLUL 1

BĂIATUL

Așteptă. Ascuns în amurg și în tufișurile din grădină, sprijinit de scoarța unui stejar. Privind cu atenție. Locul îi oferea vedere deplină asupra casei și aleii pietruite.

I se părea ciudat că și face griji să nu fie văzut.

Orașul Perfect fusese însuflețit de săptămâni întregi de vesteasosirii doctorului Eugene Brown. Doctorul avea să ajute. Băiatul știa asta mai bine decât știuse vreodată ceva. Trebuia doar să ajungă la bărbat înainte ca și acesta să se schimbe.

Spre seară, George și Edward Archer sosiră cu pași mari și urcară trepte din piatră de la intrarea în casă. Locul se lumină și Băiatul îi privi cum se mișcau înăuntru.

Dintronodată, un fascicul de lumină căzu pe iarba de la
picioarele lui și Băiatul se ascunse mai bine în întuneric.

O mașină argintie se auzi frânând și opri pe aleea dinspre el. Bătăile inimii i-o luară la goană. Motorul se opri.

Ușa mare a casei se deschise și, în lumina de pe corridor, zări siluetele gemenilor Archer. Băiatul îi privi, nemîșcat ca o statuie, și un fior îi străbătu șira spinării.

De la volan se dădu jos un bărbat; de pe locul din dreapta, o femeie.

Nu-și imaginase că doctorul va avea companie. Femeia părea agitată și se uita fix la bărbat, pe deasupra plafonului mașinii. El îi zâmbi stânjenit, apoi merse spre gemeni, pe care îi salută cu o strângere de mâină. Femeia îl urmă și toți patru dispărură înăuntru.

Băiatul se aventură puțin afară din întuneric, oprindu-se când doctorul strigă:

— Violet! Ieși din mașină, scumpo, e răcoare afară.

Portiera din spate a mașinii se întredeschise și apoi se trânti la loc când o adiere făcu să foșnească frunzele de deasupra lui.

Băiatul își ținu respirația și se retrase în ascunzătoare. Portiera se deschise din nou, și, de data asta, o fetiță speriată țâșni afară și porni rapid spre casă, pe aleea cu pietriș.

Băiatul nu se putu abține să râdă. Fetița grăbi pasul, sări peste trepte și năvăli pe ușa din față, trântind-o tare în urma ei și aruncând curtea din nou în întuneric.

Portiera rămăsesese deschisă și Băiatul o închise, apropiindu-se apoi de fereastra bucătăriei. Apucă doar s-o vadă pe fetiță furișându-se în încăpere.

Se așeză lângă scări să aștepte.

Treptat, se înnoptă. Supraveghetorii aveau să patruleze în curând, iar el nu-și permitea să fie prins din nou în afara zidurilor. Avea să se întoarcă dimineață și să vorbească atunci cu doctorul.

Să uită pentru ultima oară pe fereastră. Fetița stătea între mama și tatăl ei — o familie adevărată.

Simți cum îl străpunge o durere ascuțită undeva, în adânc, în timp ce pipăia hârtia mototolită din buzunar.

CAPITOLUL 2

UN PROTEST TĂCUT

Violet se trezi speriată când mașina frâna pe pietrișul bătătorit. Era întuneric. Se ridică de pe bancheta călduță din piele și se uită pe fereastra de alături. Casa era mare, mult mai mare decât vechea lor casă, și arăta ca dintr-o revistă. Luminile erau aprinse înăuntru.

Cu răsuflarea întreținută, se fere să nu fie văzută.

Două siluete întunecate, una înaltă, una scundă, stăteau ascunse în lumina ușii deschise. Tatăl lui Violet o privi pe mama ei, apoi își desfăcu centura de siguranță și ieși din mașină.

— Ah, domnilor Archer, spuse tatăl ei, apropiindu-se de bărbați, nu ne aşteptam la un comitet de primire.

— Dar bineînțeles, dr. Brown, am vrut să vă vedem instalați confortabil, spuse cel înalt, întinzând mâna.

— Ne-am pregătit toată ziua. Casa strălucește de ordine și curățenie și am pus și ceainicul pe foc, spuse bărbatul mai scund, păsind în fața celui înalt ca să ii strângă mâna tatălui ei. Lăsați-vă lucrurile în mașină și intrați să beiți un ceai. Sunt sigur că sunteți epuizați.

— Desigur, ce drăguț, spuse mama ei, apropiindu-se de ușa din față și salutându-i pe cei doi, ne-ar plăcea să bem o ceașcă.

Cei patru intrară în casă, lăsând-o pe Violet în mașină, îmbufnată, ca și cum ar fi uitat de ea.

— Violet! Ieși din mașină, scumpo, e răcoare afară, strigă tatăl ei dinspre alei.

Deci, până la urmă, nu uitase de ea. Asta nu însemna că ii păsa de ea, totuși. Îi păsa doar de locul lui de muncă. Atunci când ii fusese oferit, mama ei spusese că „este un serviciu ca atâtea altele”. Era probabil ca un fel de Premiu Oscar pentru opticieni. Cuvintele exacte ale tatălui ei au fost: „Aș fi prost, extrem de prost să îl refuz”.

Tatăl ei era un ofta... oftalog, adică era un chirurg de ochi și tăia ochi toată ziua. Violet credea că asta e dezgustător, aşa că, atunci când întreba cineva, ea spunea despre el că e optician. Munca lui însemna foarte mult pentru el. Părinții altor oameni păreau să vorbească mereu despre

Respect
Violet era mândră de el, dar asta nu însemna că se bucurase să-și împacheteze toate lucrurile și să-și părăsească prietenii din cauza noului său serviciu. Credea că e egoist din partea lui și ii spusesese asta, printre lacrimi, chiar în noaptea în care o anunțase că se vor muta.

Împinse portiera grea a mașinii, scoase capul și se uită în stânga și-n dreapta. Aleea era întunecată și înconjurate de copaci mari. Ramuri imense, încolăcite, se legănau în vînt, aruncând umbre peste pietriș. Violet se înfioră când frunzele începură să foșnească. Se smuci înapoi și trânti portiera, încuindu-se în siguranța oferită de mașină.

Mama ei ii spunea mereu că are o imaginea hiperactivă. Violet își dorea să știe cum s-o facă mai puțin activă, în timp ce se uita în curtea întunecată și își imagina toți monștrii care ar fi putut pândi printre copaci din jur.

Trebuia să ia la sănătoasa. Respiră adânc. La trei. „Unu, doi, treeeeee...”

Deschise portiera, sări afară și alergă spre casă. Fără să se uite în stânga sau dreapta, aproape că zbură peste trepte și prag.

Imediat ce trântise ușa din față, i se păruse că auzise ecoul unui râset printre copaci. Se lăsa să cadă pe podea, lipită de perete, încercând să-și tragă suful. Sigur nu fusese

un râset? Apoi se trântise portiera, iar ea încremenise. Era cineva afară? Inima prinse a-i bate mai repede.

— Violet, tu ești, scumpă? strigă mama ei dintr-o cameră dinspre hol. Vino și salută-i pe musafirii noștri.

Violet își alungă gândurile negre, punând sunetele pe seama vântului. *Iar ți-a luat-o razna imaginea*, se certă singură, ridicându-se de pe podea.

Își scoase pantofii și ii aruncă lângă ușă. Coridorul era acoperit cu gresie lucioasă, crem, perfectă pentru şosete. Își luă avânt și se dădu ca pe gheăță până în încăperea din față ei, unde se opri direct în masa de bucătărie.

Patru perechi de ochi o fixară, două stânjenite și două şocante.

— Violet! strigă tatăl ei. Avem musafiri.

Violet nu răspunse.

Cu o noapte în urmă, se hotărâse să nu ii adreseze un cuvânt tatălui ei până când acesta nu se răzgândească și nu se mutau din nou acasă. Ura să nu ii vorbească, pentru că îl iubea mai mult decât un miliard de lire. Dar nu voia aceleași lucruri pe care le voia tatăl ei. Nici mama ei nu prea voia. Rose Brown era contabilă la o firmă de succes și avea o mulțime de prieteni în fostul lor oraș — dar ii spusesese lui Violet că uneori trebuie să faci ceea ce e corect, chiar dacă e greu și poate nu vrei să faci, și că această mutare era alegerea corectă pentru familia lor.

Violet se gândise să nu vorbească nici cu mama ei, dar, fiindcă era singurul lor copil, asta însemna că nu ar fi avut cu cine să vorbească, cel puțin până când și-ar fi făcut prieteni noi.

Tatăl ei umplu imediat tăcerea, prezentând-o bărbaților ciudați care stăteau la masa de bucătărie.

— Violet, acesta este domnul George Archer.

— Poți să-mi spui George, zise bărbatul înalt, ridicându-se să-i strângă mâna.

Violet încercă să nu râdă. George Archer era atât de înalt, încât nu putea să stea drept în camera cu tavan jos. Capul i se apleca într-o parte, aproape atingându-i umărul. Totul la el era lung, de la brațele șerpuitoare și degetele vermiciforme până la nasul subțire ca un creion, care aproape că-i împărtea față în două. Capul lui era complet chel și de un alb-crem, ca un ou proaspăt. Vizibil stânjenit, se aşeză repede la loc.

— Iar eu sunt Edward. Mă bucur să te cunosc, Violet, spuse cel mai scund dintre Archeri, în timp ce se ridică și el să-i strângă mâna.

Din nou, Violet abia se abținu să râdă. Nu era cea mai înaltă din clasa ei, dar domnul Edward Archer era cam la fel de înalt ca ea. Iar ce îi lipsea în înălțime compensa în lățime. Avea un corp pătrat, ca o felie de pâine toast. Capul îi era atașat direct de umeri, de parcă gâtul ar fi uitat să-i mai

crească, iar ochii îi erau ieșiți în afară, ca și cum ar fi încercat să-i evadeze din față.

Cei doi frați purtau amândoi costume maro și pantofi maro lucioși. Edward Archer avea o pălărie melon amuzantă, ca aceea din tabloul preferat al tatălui ei, care înfățișa un bărbat fără față. Domnul George Archer avea aceeași pălărie, dar a lui stătea pe masă, lângă el — probabil că nu o purta pentru că i-ar fi căzut de pe cap de fiecare dată când s-ar fi ridicat în picioare într-o încăpere.

Amândoi aveau ochi ciudați, roșietici, ascunși în spatele unor ochelari dreptunghiulari cu rame aurii. Arătau puțin înfricoșător, până când George și-i dădu jos pe ai lui.

— O, e din cauza ochelarilor. Am crezut că ai ceva la ochi! îi spuse Violet, zâmbind, geamănului înalt. De ce au lentile roșii?

George Archer își împinse din nou ochelarii pe nas.

— Sunt trandafirii, se încruntă el. Noi...

— Ei, Violet dragă, își intrerupse brusc Edward Archer fratele, e chiar o poveste amuzantă, una căreia sperăm că tatăl tău ne va ajuta să-i dăm de capăt. Vezi tu, acest micuț oraș al nostru este perfect, cu excepția unui singur lucru bizar: fiecare locuitor trebuie să poarte ochelari. După foarte puțin timp în Perfect, Violet, tu și familia ta veți descoperi că văzul o să înceapă să vă fie mai neclar, că limitele cîmpului vostru vizual o să se încețoșeze. În cele din urmă,

O să orbii complet. Numeroși oameni de știință au venit să investigheze situația noastră. Ei spun că se întâmplă asta fiindcă suntem prea aproape de soare.

— Mamă! tremură Violet, încercând să nu plângă. Nu vreau să orbesc. Îmi place să văd. Știam eu că nu trebuie să ne mutăm aici.

— O, nu, nu am vrut să te sperii, Violet dragă, spuse Edward Archer cu blândețe. Te asigur că efectele sunt doar temporare. Ele dispar imediat ce părăsești orașul nostru — deși sunt convins că nu o să vrei să părăsești Perfect, nimeni nu vrea, adăugă bărbatul robust, zâmbind. De fapt, am găsit o soluție inteligentă pentru mica noastră problemă. Acești ochelari funcționează de minune. O să vezi că toată lumea îi poartă; sunt chiar la modă, cum se spune. Își potrivi ochelarii puțin, așezându-i mai bine pe nas.

— O să trebuiască să ne vizitez magazinul de ochelari, scumpo, să-ți găsim o pereche potrivită, spuse George Archer zâmbind.

Violet se agăță de fusta cu dungi a mamei ei.

— Nu vreau să port ochelari, mamă, nu am nimic la ochi.

— De aceea e tatăl tău aici, dragă, zâmbi Edward. Să sperăm că în curând nimeni n-o să mai fie nevoie să-i poarte.

Frații Archer erau noii șefi ai tatălui ei.

„Eugene a fost vânat”, le spusese mândră mama sa prietenelor ei într-o seară.

Lui Violet nu i se părea că sună bine asta și încercase din răsputeri să nu și-l imagineze pe tatăl ei fără cap. Câștigase un premiu pentru cercetarea lui și apăruse pe coperta revistei *Eye Spy*. Mama ei spusese că toată lumea vorbea despre asta, sau cel puțin aceia cărora le plăceau ochii. Spunea că frații Archer citiseră articolul din *Eye Spy* și ei îl căutaseră să-i ofere locul de muncă.

— E doar pentru puțin timp, Violet, îi șopti mama ei, uitându-se neliniștită spre soț. Tatăl tău o să rezolve problema asta.

— Nu-ți face griji, Violet, îi spuse tatăl ei, aplecându-se să o mângâie pe creștet.

Fata se strecu pe la spatele mamei, îndepărându-se de brațele lui.

— E obosită, oftă el, roșind ușor. A fost o zi lungă, cred că e vremea pentru somn.

— O, nu, nu încă, spuse grăbit Edward Archer. Trebuie să încercați ceaiul nostru. E o tradiție a orașului Perfect.

— O, da, zâmbi George Archer, luând ceainicul și ceștile de pe bufet. E obiceiul nostru, vă asigur.

Pe masă era un pachet mic. Edward îl desfăcu, umplu două linguri mari cu frunze de ceai și le scufundă în ceainic. Pachetul era albastru și pe el era scris „Ceai Archer”, cu o caligrafie complicată și aurie, sub fotografia sepia a gemenilor, care purtau pălăriile lor melon și șorțuri albe.